

Στη σημερινή μας εκπομπή θα σας παρουσιάσουμε μια μεγάλη προσωπικότητα της ελληνικής καλλιτεχνίας τον δημοσιογράφο, στιχουργό και θεατρικό συγγραφέα Αλέκο Σακελάριο. Θα θέλαμε αρχικά να μας μιλήσετε για το ξεκίνημα της καλλιτεχνικής σας καριέρας.

Το ξεκίνημά μου ήταν απ' τα μαθητικά θρανία, από τότε ξεκίνησα, από τότε έβγαζα μαθητικά περιοδικά, έγραφα τα πρώτα μου νούμερα τα θεατρικά, σχεδίαζα τα πρώτα μου έργα, από εκεί ξεκίνησα και τα πράγματα ήρθαν σε μια λογική σειρά. Δεν είπα ότι θα γίνω δημοσιογράφος, συγγραφέας, έγινα αυτομάτως, όπως μεγάλωνα μεγάλωνα μαζί μου και η επαγγελματική επιτυχία του λόγου στα διάφορα είδη που καλλιεργούσα τότε. Είμαι πολύ συγκινημένος που εκπροσωπείτε το Μεσολόγγι, την περιφέρεια. Εγώ όταν ακούω Μεσολόγγι στο μυαλό μου έρχονται τα λόγια του Παλαμά "τα πρώτα μου τα λόγια τα' αξέχαστα τα έζησα κοντά στο ακρογιάλι, στην θάλασσα εκεί την πλατιά και την ήμερη, στη θάλασσα εκεί την πλατιά τη μεγάλη. Είχα πάντα μια μεγάλη αγάπη για το Μεσολόγγι που δεν γνώρισα. Στην δημοσιογραφία με έβγαλε ο Γιάννης ο Κοκκινάκης ο αξέχαστος, μεγάλος δημοσιογράφος ο οποίος μια μέρα με φώναξε και μου είπε ότι βγαίνει μια εφημερίδα και να γράψεις το χρονογράφημα. Πώς να το γράψω λεω δεν μπορώ και μου λει μπορείς, πήγα σπίτι και έκανα δοκιμές οι οποίες ήταν αρνητικές. Σε 4 μέρες έγραψα ένα χρονογράφημα και λεω αν θέλω 4 μέρες για το ένα πως θα γράφω κάθε μέρα; μου λει θα γράφεις, μη σε νοιάζει και έτσι κι έγινε. Έφτασα κάποτε να γράφω το χρονογράφημα σε 15' ταχύτερα από μια αντιγραφή 3-4 σελίδων που ήταν το χρονογράφημα. Αλλά για να είμαι σαφής και ειλικρινής την πρώτη φορά που είδα την υπογραφή μου στην εφημερίδα ήταν στην Καθημερινή. Ο αείμνηστος ο Γιώργος ο Βλάχος... ο Χειρόπουλος δούλευε τότε στην καθημερινή με το ψευδώνυμο το "Λαγωνικό", έκανε κάτι χρονογραφήματα και του πήγα μια φορά έναν στίχο "Το παλιό μου παλτό", έτσι το έλεγαν, τον διάβασε και μου είπε μου τον δίνεις να τον δώσω στο Βλάχο; πάρ' το του είπα, ήταν περίπου μισή στήλη και κάτι παραπάνω και του τον έδωσε. Έβγαινε τότε μια φιλολογική εφημερίδα κάθε Κυριακή που ήταν τι να σας πω, δημοσίευε ποιήματα του Παλαμά, του Μαλακάση, μεγάλων ποιητών και το είχε βάλει στην πρώτη σελίδα και έγινε αμέσως σούσουρο ποιος είναι αυτός ο νέος Σακελάριος και από κει άρχισα να γράφω κατά κάποιο τρόπο να εργάζομαι στην Καθημερινή. Αυτή ήταν η εφημερίδα της οποίας είμαι σκλάβος από τότε κάθε μέρα. Αυτή ήταν η δημοσιογραφία. Από την άλλη ήταν το θέατρο το οποίο με είχε μεθύσει, με είχε από μικρό που με τραβούσε, στη γειτονιά όλοι παίζαμε παιχνίδια και εμείς παίζαμε θέατρο, Μολιέρο τον Αρχοντοχωριάτη και τον ανεβάζαμε σε κουζίνες και σε αυλές και κάναμε παραστάσεις. Μέσα σ' αυτούς τους θιάσους μου υπήρχαν γνωστοί σήμερα διανοούμενοι και συγγραφείς ο Τάσος Μουρνάς ο γνωστός ιστορικός συγγραφέας ήταν του θιάσου μου τότε και πολλοί άλλοι. Η μανία μου ήταν το θέατρο, μεγάλωσα και δεν μπορούσα να παίζω στις μάντρες και στις κουζίνες της γειτονιάς, ήθελα τα κείμενά μου κάπου να τα διοχετεύσω θεατρικά και ας είναι ελαφρύ το χόμα που σκεπάζει τον Πέτρο τον Κυριακού, αυτός με βοήθησε, αυτός μου έδωσε την ευκαιρία να πρωτοεμφανιστώ και πρωτοεμφανίστηκα σαν θεατρικός συγγραφέας το 1935 στο θέατρο Κοτοπούλη σε μια ας το πούμε μουσική κωμωδία που λεγόταν "Ο βασιλιάς του Χαλβά". Ακολούθησαν άλλα 200 έργα θεατρικά και άλλα 110 κινηματογραφικά, η άλλη μου αγάπη με την οποία απατούσα το θέατρο που είναι ο κινηματογράφος. Έκανα 110 ταινίες περίπου και φυσικά επειδή τα έκανα όλα σενάριο-σκηνοθεσία έκανα βέβαια και τραγούδια, έχω γράψει 1500 τραγούδια απ' τα πιασμένα γιατί είναι πολλά περισσότερα και έχω συνεργαστεί με όλους τους συνθέτες και πολλά απ' τα τραγούδια μου είναι πιασμένα και γνωστά απ' το "Θα ξαναρθείς",

"Παλιά γειτονιά", "Σπιτάκι μου παλιό", "Μοναξιά", "Άστα τα μαλάκια σου", "Θα σε πάρω να φύγουμε" αλλά και λαϊκά "Βρε πως μπατιρίσαμε", "Ένα βράδυ που βρεχε" και πολλά άλλα. Βέβαια υπάρχει κάποια ηλικία που ο άνθρωπος σταματάει να γράφει και ξεκουράζεται. Παρ' όλο που έχω φτάσει σ' αυτή την ηλικία δεν μπορώ ούτε να σταματήσω, ούτε να ξεκουραστώ, αν ξεκουραστώ θα κουραστώ και συνεχίζω να γράφω με την ίδια υπομονή, με την ίδια μανία, με το ίδιο μεράκι και αν μου λείψει δεν θα υπάρχει κανένας λόγος να ζω.

Με ποιους ηθοποιούς έχετε συνεργαστεί;

Ας μιλήσουμε απ' αυτούς που έφυγαν Κυβέλη, Λογοθετίδης, Βεάκης, Αυλωνίτης, Βέμπο, Αργυρόπουλος, Μαυρέα, Κοκκίδης, Φιλιππίδης, και από τους ζώντας Καλουτά, Ηλιόπουλος, Φωτόπουλος, Χατζηχρήστος, Γκιωνάκης και πάρα πολλοί άλλοι, σχεδόν όλοι.

Αυτή τη στιγμή και το θέατρο και το τραγούδι περνάνε κρίση, εσείς τι έχετε να μας πείτε πάνω σ' αυτό;

Φοβάμαι ότι πάντα περνούσαν κάποια κρίση. Από την ημέρα που βγήκα σ' αυτή τη δουλειά όλο ακουω για κάποια κρίση. Η κρίση υπάρχει πάντα γιατί υπάρχουν πολλά περισσότερα προσφερόμενα έργα από εκείνα που χρειάζονται, υπάρχουν πολλά που είναι ανάξια να έχουν επιτυχία και δεν έχουν. Δεν φταίει ούτε το θέατρο και ούτε και ο κόσμος. Ο κόσμος στο καλό έργο πηγαίνει, δεν πηγαίνει στο κακό και δεν μπορούμε να τον κατηγορήσουμε γι' αυτό. Ύστερα νομίζω ότι αυτός ο τρόπος της πριμοδοτήσεως και της χρηματοδοτήσεως δεν είναι σωστός, δημιουργεί τεμπέληδες, δημιουργεί ηθοποιούς ατάλαντους οι οποίοι στεγάζονται κάτω από μια τέτοια φίρμα χρηματοδοτούμενη και την περνάνε. Ο ηθοποιός είναι αυτός που δουλεύει έξω, στο ελεύθερο θέατρο που πάσχει και που αν τυχόν δεν δουλέψει δεν θα φαι και δεν θα του στείλει το υπουργείο τους μηνιαίους μισθούς..

ΑΧ: όταν λεω κρίση εννοώ ότι υπάρχουν θίασοι που κατά τη γνώμη μου δεν θα έπρεπε να υπάρχουν τόσοι πολλοί και όσον αφορά το τραγούδι δεν υπάρχουν επιτυχίες που να αντέχουν στον χρόνο.

Στο θέατρο έτσι είναι ακριβώς γιατί υπάρχουν θίασοι που στεγάζονται κάτω από έναν τίτλο και αυτός ο τίτλος χρηματοδοτείται απ' το δημόσιο. Αυτό τους κάνει να μην έχουν την έφεση που έχει ο ελεύθερος ηθοποιός, ο ηθοποιός του ελεύθερου θεάτρου για την επιτυχία. Πετύχει η όχι θα τα πάρει τα λεφτά του ο χρηματοδοτούμενος, ο άλλος για να τα πάρει πρέπει να πετύχει, να βάλει το κεφάλι κάτω και να δουλεύει. Γι' αυτό δεν υπάρχουν επιχειρηματίες γιατί δεν είναι μια δουλειά που αποδίδει, είναι μια δουλειά επικίνδυνη για το κεφάλαιο γι' αυτό όποιος θα βάλει 10 δρχ να την κάνει την επιχείρηση κι αυτός είναι ο λόγος που τις πιο πολλές επιχειρήσεις τις κάνουν οι ηθοποιοί, δεν υπάρχουν επιχειρηματίες όπως παλιά να τις κάνουν πια. Ο ίδιος ο ηθοποιός βάζει την προσωπική του περιουσία και φτιάχνει την επιχείρηση.

Ποιοι απ' τους θεατρικούς συγγραφείς και τους Έλληνες καλλιτέχνες έχουν προσφέρει στο ελληνικό θέατρο;

Θα μιλήσω μόνο γι' αυτούς που έφυγαν γιατί είναι δύσκολο να πω γι' αυτούς που ζουν, ο Ψαθάς, Γιαννακόπουλος, Γιώργος Ασημακόπουλος, Γιαννουκάκης που αφήσανε εποχή και που ξεχάστηκαν. Όταν γράφουν στις εφημερίδες ο αξέχαστος σημαίνει ο ξεχασμένος γιατί εδώ στην πατρίδα μας δεν θυμόμαστε κανέναν και για τους ηθοποιούς επίσης, τι έγινε για να θυμηθούμε τον Βεάκη, τον Λογοθετίδη ή την Κυβέλη, είδατε καμιά εκδήλωση πουθενά; απ' την ώρα που έπεσε για τελευταία φορά η αυλαία μπροστά τους τελειώσανε.

Απ' τα είδη θεάτρου ποιο νομίζετε ότι αρέσει περισσότερο στο κοινό;

Το θέατρο δεν είναι είδος, είναι καλό και κακό, σε οποιοδήποτε είδος το καλό είναι προτιμότερο απ' το κακό. Το καλό προτιμάται πάντοτε. Ας είναι μια επιθεώρηση καλή αξίζει πολύ περισσότερο από μια τραγωδία κακή, δεν είναι το είδος αλλά η ποιότητα...

ΑΧ: Πολλοί πιστεύουν ότι η επιθεώρηση δεν προσφέρει στο κοινό και είναι ένα εύκολο είδος όπως και η κωμωδία αλλά πιστεύω ότι και τα δυο προσφέρουν αν είναι καλά γραμμένα.

Αυτοί που πιστεύουν ότι η επιθεώρηση δεν είναι πρόσφορο είδος τον κακό τους τον καιρό. Στην επιθεώρηση φανήκανε και προσέφεραν ηθοποιοί όπως η Μαρίκα Κοτοπούλη, σαν τον Βεάκη, τον Περικλή Γαβριηλίδη, τον Αλέκο Γονίδα και άλλους και ας αφήσουμε τους σημερινούς που έχουν προσφέρει νούμερα που έχουν μείνει ιστορικά όπως Άννα και Μαρία Καλουτά, ο Σταυρίδης. Είναι ηλιθιότητες αυτές που μόνο οι αγράμματοι μπορούν να τις λένε. Δεν είναι ούτε η επιθεώρηση κακιά, ούτε η τραγωδία καλή, είναι καλά και κακά έργα.

Το κοινό της επαρχίας αγαπάει το θέατρο;

Είναι ίσως το πιο ειλικρινές κοινό, το αγαπάει το θέατρο και έχει μια κρυφή πληγή. Επειδή πολλοί το έχουν γελάσει, καταφεύγουν στην επαρχία άρπα-κόλα που λένε για να κάνουν μια παράσταση και να εισπράξουν και έχει μάθει να κουμπώνεται το επαρχιακό κοινό σε οποιοδήποτε φίρμες γιατί αυτές οι φίρμες έχουν κάνει τη ζημιά.

Ποια είναι τα προβλήματα που αντιμετωπίζει ένας ηθοποιός στο ξεκίνημα της καριέρας του;

Τα προβλήματα είναι τα ίδια για κάθε επαγγελματία και για κάθε εργαζόμενο. Κάποτε υπήρχε και η άδεια που ευτυχώς δεν υπάρχει τώρα, ο ηθοποιός διορίζεται ηθοποιός δηλ απαιτεί το δικαίωμα να λέγεται ηθοποιός απ' την ώρα που θα το δεχτεί το κοινό, απ' την ώρα που θα τον χειροκροτήσει και θα τον καθιερώσει το κοινό ειδάλλως όσο και να ασχολείται και όσες φωτεινές επιγραφές και να βάλει απ' έξω δεν θα γίνει ποτέ τίποτα. Το πρώτο πρόβλημα του ηθοποιού είναι να αρέσει στο κοινό και αυτό απαιτεί σπουδή, μελέτη και κόπο. Τίποτα δεν γίνεται τυχαία και το ταλέντο θέλει περιποίηση για να φανεί..

Σε κάποιο νέο που θέλει να ασχοληθεί με το θέατρο ή με το τραγούδι τι τον συμβουλεύετε;

Αν δεν το αγαπάει να μην το κάνει διότι θα βρεθεί στους έσχατους και θα πεινάσει. Πρέπει να αγαπάς κάτι πολύ για να του αφιερωθείς. Το τραγούδι έχει πέσει πολύ και

αυτό οφείλεται σε λόγους στιχουργικούς και τα σημερινά τραγούδια είναι ανόητα και δεν μιλάνε στην καρδιά, δεν μιλάνε στον άνθρωπο. Τραγούδι που δεν τραγουδιέται δεν είναι τραγούδι.